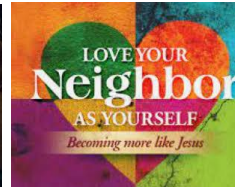

บทเทศน์และข้อคิด วันอาทิตย์ที่ 25 ตุลาคม ค.ศ. 2026

อาทิตย์สัปดาห์ที่ 30 เทศกาลธรรมดา ปีพิธีกรรม A

บทอ่าน: อพยพ 22:20-26; 1 เรสะโลนิกา 1:5ค-10; มัทธิว 22:34-40

“ความรักที่ขึ้นไปถึงสวรรค์ ต้องเดินผ่านประตูบ้านของเพื่อนมนุษย์”

พระคาร์ดินัลฟรังซัวร์ เซเวียร์ เหียงวัน วัน ดวน แห่งไซ่ง่อน เวียดนาม ถูกจับกุมในปี ค.ศ. 1975 โดยไม่มีการพิจารณาคดี ท่านถูกจองจำนานถึง 13 ปี และในจำนวนนั้น 9 ปี ถูกขังเดี่ยว สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 ทรงกล่าวถึงท่านว่า แม้อยู่ในสถานการณ์ที่ดูเหมือนไร้ความหวัง แต่การได้สนทนากับพระเจ้ากลับทำให้ท่าน กลายเป็นพยานแห่งความหวังแก่ผู้คนทั่วโลก ในช่วงแรก ผู้คุมได้รับคำเตือนว่า “อย่า พูดคุยกับนักโทษคนนี้นัก เขาคือพระสังฆราช อาจชักจูงพวกคุณได้” เจ้าหน้าที่จึง จัดเวรให้ผู้คุมอยู่กันเป็นคู่ และเปลี่ยนตัวพวกเขาบ่อย ๆ เพื่อไม่ให้สนิทกับท่าน แต่ พระสังฆราชเหียงวัน ดวนไม่ได้มองพวกเขาเป็นศัตรู ท่านเริ่มพูดคุยกับพวกเขาอย่าง สุภาพ ถามถึงครอบครัว สอนภาษาต่างประเทศเล็ก ๆ น้อย ๆ และแสดงความห่วงใย โดยไม่เคยพูดจาดูหมิ่น วันหนึ่งผู้คุมคนหนึ่งถามท่านตรง ๆ ว่า “ท่านยังรักพวกเราได้ อย่างไร ในเมื่อพวกเราขังท่านไว้?” ท่านตอบในใจความว่า “เพราะพระเยซูเจ้าทรงสอน ให้ผมรักทุกคน หากผมไม่รักพวกคุณ ผมก็ไม่สมควรเรียกตนเองว่าเป็นคริสตชน” เวลา ผ่านไป ผู้คุมซึ่งได้รับคำสั่งให้เฝ้าระวังท่าน ค่อย ๆ กลายเป็นเพื่อนของท่าน พระสังฆราชเหียงวัน ดวน อยากมีไม้กางเขนเล็ก ๆ สำหรับภาวนา ท่านจึงขอเศษไม้ และสายไฟจากผู้คุม พวกเขารู้ดีว่าการช่วยเหลือนักโทษเช่นนี้อาจทำให้ตนเองถูกลงโทษ แต่ในที่สุดผู้คุมเหล่านั้นกลับช่วยท่านทำไม้กางเขนจากเศษไม้ และทำสร้อยจาก สายไฟฟ้าในเรือนจำ หลายปีต่อมา เมื่อท่านได้รับอิสรภาพและได้รับแต่งตั้งเป็นพระ คาร์ดินัลที่กรุงโรม ท่านยังคงสวมไม้กางเขนและสร้อยเส้นนั้น ท่านบอกว่า “ไม้กางเขน และสร้อยที่ข้าพเจ้าสวมอยู่นี้ สร้างขึ้นด้วยความช่วยเหลือของตำรวจผู้ซึ่งได้กลายเป็น เพื่อนของข้าพเจ้า” ไม้กางเขนนับจึงมิได้เป็นเพียงเครื่องหมายแห่งความทุกข์ แต่เป็น

หลักฐานว่า ความรักสามารถเปลี่ยนผู้คุมให้กลายเป็นเพื่อน และเปลี่ยนเรือนจำให้กลายเป็นสถานที่แห่งพระหรรษทานได้

ข้อคิดจากพระวรสาร นี่คือการหมายของพระวาจาที่ว่า “จงรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง” พระเยซูเจ้าไม่ได้ตรัสว่า “จงรักเฉพาะคนที่รักเรา” ไม่ได้ตรัสว่า “จงรักคนที่คิดเหมือนเรา” แต่ทรงสั่งให้เรารัก “เพื่อนมนุษย์” และบางครั้ง เพื่อนมนุษย์ที่พระเจ้าทรงส่งมาให้เรารัก อาจมาในเครื่องแบบของผู้คุม มาในใบหน้าที่ของคู่แข่ง มาในเสียงของคน ที่วิจารณ์เรา หรือมาในตัวบุคคลที่เคยทำให้เราเจ็บปวด

พระคาร์ดินัล เหยียน วัน ตวนไม่สามารถเปิดประตูเรือนจำของตนเองได้ แต่ท่านสามารถเปิดประตูหัวใจของผู้คุมได้ ท่านไม่มีอำนาจเปลี่ยนระบบการเมือง แต่ท่านมีอำนาจเลือกที่จะเกลียดหรือรัก และเมื่อท่านเลือกความรัก สิ่งที่ใช้ตรวนไม่อาจกักขังไว้ได้ก็คือพระวรสาร “บางครั้งอัศจรรย์มิใช่ประตูเรือนจำเปิดออก แต่คือหัวใจของผู้คุมเปิดออกก่อน”

1. เรารักพระเจ้าที่มองไม่เห็น ผ่านคนที่เรามองเห็น

บทอ่านแรกจากหนังสืออพยพกล่าวว่า “อย่าข่มเหงคนต่างด้าว อย่าเบียดเบียนหญิงม่าย และลูกกำพร้า...ถ้าท่านให้เพื่อนบ้านยืมเงิน อย่าทำตัวเป็นเจ้าหนี้หน้าเลือด...ถ้ายึดเสื้อคลุมของเขาไว้เป็นประกัน จงคืนให้เขาก่อนตะวันตกดิน” ทำไมพระเจ้าจึงทรงใส่ใจเรื่องเสื้อคลุมผืนหนึ่ง? เพราะในสังคมโบราณ คนยากจนมักมีเสื้อคลุมเพียงผืนเดียว กลางวันใช้เป็นเสื้อ กลางคืนใช้เป็นผ้าห่ม หากเจ้าหนี้ยึดไว้ คนยากจนจะไม่มีสิ่งใดป้องกันความหนาวเย็น พระเจ้าจึงเสมือนตรัสว่า “ก่อนจะรักษาสัญญาทางกฎหมาย จงรักษาชีวิตของพี่น้องก่อน” “ก่อนจะถามว่าเขาเป็นหนี้เราเท่าใด จงถามว่าเขาจะนอนอย่างไรในคืนนี้” นี่คือการประหลาดใจของพระคัมภีร์ พระเจ้าผู้ทรงสร้างดวงดาวนับล้านดวง ทรงได้ยินเสียงร้องของหญิงม่าย ทรงเห็นน้ำตาของเด็กกำพร้า และทรงหวังว่าคนยากจนจะมีผ้าห่มหรือไม่

ดังนั้น หากเราพูดว่า “ฉันรักพระเจ้า” แต่ไม่สนใจคนที่กำลังหนาว หิวโหย โดดเดี่ยว หรือถูกทอดทิ้ง ความรักนั้นก็ยังไม่สมบูรณ์ สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 ทรง

ย่ำว่า ความรักต่อพระเจ้าและความรักต่อเพื่อนมนุษย์กลายเป็นหนึ่งเดียว เพราะในผู้ต่ำต้อยที่สุด เราพบพระเยซูเจ้า และในพระเยซูเจ้า เราพบพระเจ้า

บางครั้งเราอยากพบพระเจ้าในสิ่งอัศจรรย์ แต่พระองค์อาจประทับอยู่ในผู้สูงอายุที่รอคนโทรศัพท์หา ในแรงงานต่างถิ่นที่ไม่มีใครเรียกชื่อ ในเด็กที่พ่อแม่ไม่มีเวลาให้ ในคนป่วยที่ต้องการใครสักคนนั่งอยู่ข้างเตียง หรือแม้แต่ในคนที่เราไม่ชอบและไม่อยากพบหน้า พระเจ้าอาจมิได้ถามเราว่า “วันนี้สวดภาวนากี่บท?” เท่านั้น แต่อาจถามด้วยว่า “หลังจากสวดแล้ว เจ้ามองเห็นใครมากชิ้นบ้าง?”

2. ความรักมิใช่เพียงความรู้สึก แต่เป็นการตัดสินใจ

พระเยซูเจ้าตรัสว่า “จงรัก” นี่เป็นคำสั่ง มิใช่คำแนะนำ แต่เราจะสั่งให้ความรู้สึกเกิดขึ้นได้อย่างไร? ความจริงคือ ในภาษาพระคัมภีร์ “รัก” มิได้หมายความว่าเราต้องรู้สึกชอบทุกคน เพราะเราไม่อาจรู้สึกชอบทุกคนได้ และบางคนที่ทำให้เรารักได้ยากเหลือเกิน! การรักหมายถึง การเลือกแสวงหาความดีของอีกฝ่าย แม้ขณะนั้นเราจะไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อเขาก็ตาม บางครั้งความรักคือการให้อภัย, บางครั้งคือการพูดความจริงด้วยเมตตา, บางครั้งคือการเงียบ ไม่ส่งต่อข่าวลือ, บางครั้งคือการเตือนด้วยความหวังดี และบางครั้งคือการอยู่ข้างคนที่กำลังเจ็บปวด โดยไม่จำเป็นต้องมีคำตอบให้เขา

ชายคนหนึ่งบอกพระสงฆ์ว่า “คุณพ่อครับ ผมรักมนุษยชาติทั้งหมด แต่ทนเพื่อนบ้านข้างบ้านไม่ได้เลย!” พระสงฆ์ตอบว่า “ปัญหาคือพระเยซูเจ้าไม่ได้สั่งให้เรารัก ‘มนุษยชาติ’ ซึ่งอยู่ไกลจนมองไม่เห็น พระองค์สั่งให้เรารัก ‘เพื่อนบ้าน’ ซึ่งอยู่ใกล้จนได้ยินเสียงเปิดประตู!” เรารัก “คนทั้งโลก” ได้ง่าย เพราะคนทั้งโลกไม่เคยแย่งที่จอดรถกับเรา ไม่เคยพูดกระแทกเรา และไม่เคยอ่านข้อความแล้วไม่ตอบ แต่สนามสอบของความรักอยู่ในบ้านในที่ทำงาน ในชุมชน และในวัดของเราเอง

3. พระศาสนจักรต้องเป็นพระวรสารที่มีชีวิต

บทอ่านที่สอง นักบุญเปาโลชมคริสตชนเมืองเธสะโลนิกาว่า พวกเขาได้รับพระวาจาท่ามกลางความทุกข์ แต่ยังมีชีวิตชื่นชมยินดีจากพระจิตเจ้า จนกลายเป็น “แบบอย่าง” และพระวาจาของพระเจ้าได้ “ดังก้องออกไป” จากพวกเขา คำว่า “ดังก้องออกไป” ให้ภาพคล้ายเสียงแตรหรือเสียงระฆังที่ดังไปไกล ระฆังของวัดจะมีความหมายก็ต่อเมื่อ

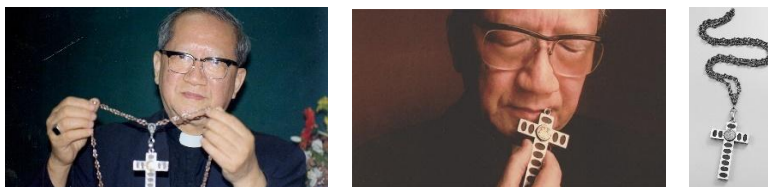
เสียงนั้นเรียกคนให้มาพบพระเจ้า แต่ชีวิตของคริสตชนแต่ละคนก็ควรเป็นเสมือนระฆังเช่นกัน เป็นเสียงที่ประกาศว่า “โลกนี้ยังมีความเมตตา”, “คนที่ล้มแล้วยังลุกขึ้นใหม่ได้” “คนแปลกหน้ายังเป็นพี่น้องของเรา”, “การให้อภัยยังเป็นไปได้”, และ “พระเจ้ายังไม่ทรงทอดทิ้งมนุษย์”

พระศาสนจักรในยุคปัจจุบันจึงมีอาจประกาศความรักด้วยถ้อยคำเท่านั้น โลกต้องเห็นความรักนั้นในวิธีที่เราต้อนรับคนยากจน คนต่างศาสนา คนต่างวัฒนธรรม ผู้ที่เคยทำผิด ผู้มีบาดแผล และผู้ที่รู้สึกว่ตนไม่มีที่ยืน หากระฆังวัดดังไฟเราะ แต่ภายในชุมชนมีการแบ่งพรรคแบ่งพวก เสียงระฆังนั้นก็ไปไม่ถึงหัวใจใคร หากเราพูดเรื่องความรักบนธรรมาสน์ แต่ในชีวิตจริงกลับนินทาผู้อื่น ตัดสินผู้อื่น และกีดกันผู้อื่น พระวรสารก็ถูกเสียงของเรากลบเสียงเอง แต่ถ้าคนรอบข้างมองชุมชนคริสตชนแล้วพูดว่า “ที่นั่นมีที่สำหรับฉัน”, “ที่นั่นเขาฟังฉันโดยไม่ตัดสิน”, “ที่นั่นคนยากจนไม่ถูกทำให้อับอาย”, เมื่อนั้น แม้เรายังไม่ได้เปิดพระคัมภีร์ พระวรสารก็ดังก้องออกไปแล้ว

4. วันนี้พระเยซูเจ้าทรงถามเราทีละคน

วันนี้พระเยซูเจ้ามิได้ถามว่า “ท่านรู้บทบัญญัติมากเพียงใด?” แต่ถามว่า “ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าของท่าน ทำให้ท่านรักมากขึ้นหรือไม่?” เราสวดมากขึ้น แต่ใจอ่อนโยนขึ้นหรือไม่? เรามาวัดสม่ำเสมอ แต่ให้อภัยง่ายขึ้นหรือไม่? เรารับศีลมหาสนิท แต่แบ่งปันชีวิตแก่ผู้อื่นหรือไม่? เราเรียกพระเจ้าว่า “พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย” แต่ยอมรับคนอื่นเป็นพี่น้องจริงหรือไม่?

ในสัปดาห์นี้ ขอให้เราเลือกทำความรักที่เป็นรูปธรรมเพียงหนึ่งอย่าง โทรศัพทหาคนที่กำลังเหงา เยี่ยมคนป่วย ช่วยคนที่กำลังเดือดร้อน คืนดีกับคนในครอบครัว หยุดคำพูดที่ทำร้าย หรือเปิดใจต้อนรับคนที่แตกต่างจากเรา เพราะในวันสุดท้าย พระเจ้าอาจมิได้ถามว่า “เจ้ามีเหตุผลถูกต้องกี่ครั้ง?” แต่จะถามว่า “เจ้ารักมากเพียงใด?” ขอให้หัวใจของเรารักพระเจ้าอย่างลึกซึ้ง ขอให้มือของเราจับใช้เพื่อนมนุษย์อย่างอ่อนโยน และขอให้ชีวิตของเราเป็นเสมือนระฆังใบหนึ่ง ซึ่งไม่ได้เพียงส่งเสียงดัง แต่ส่งเสียงแห่งความรักของพระเจ้าไปถึงหัวใจของผู้คน เพราะความรักที่แท้จริงนั้น เริ่มต้นจากพระเจ้า ผ่านมือของเรา ไปถึงเพื่อนมนุษย์ แล้วกลับคืนไปถวายเกียรติแด่พระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง อาแมน

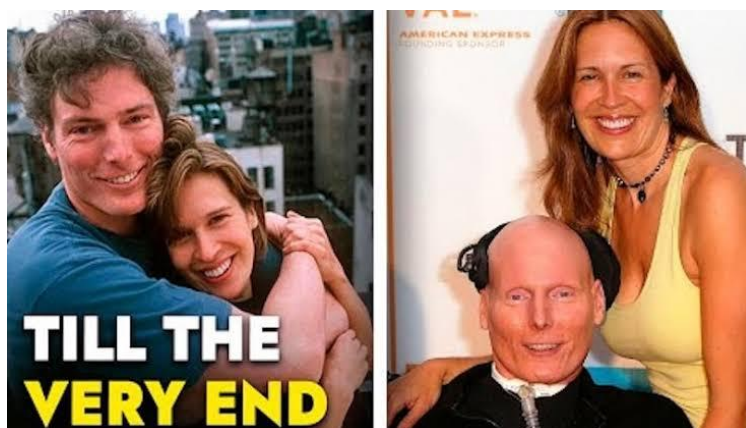
พล. ขอสั่งเกตสำคัญคือ ไม้กางเขนเดิมทำจากเศษไม้ ส่วนสร้อยท่านตัดขึ้นจากสายไฟทองแดง โดยได้รับความช่วยเหลือและการยินยอมจากผู้คุม ต่อมาหลังจากออกจากเรือนจำ ไม้กางเขนไม้ถูกหุ้มด้วยโลหะเงินเพื่อรักษาไว้ ดังนั้นในภาพถ่ายช่วงที่ท่านเป็นพระคาร์ดินัล จึงอาจดูคล้ายไม้กางเขนโลหะ ไม่เห็นเนื้อไม้เดิมชัดเจน แต่เป็นไม้กางเขนเรือนจำอันเดียวกัน ท่านสวมเป็นกางเขนประจำตำแหน่งพระสังฆราชตลอดชีวิต

“ความรักเปลี่ยนผู้คุมให้กลายเป็นเพื่อน และเปลี่ยนเศษไม้กับสายไฟให้เป็นไม้กางเขนแห่งความหวัง”

ขอให้ทุกคนมีความสุขในวันอาทิตย์ วันพระเจ้า

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเชนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ

อยากเล่าให้ฟังอีกเรื่องหนึ่งเป็นบทสอนใจ

คริสโตเฟอร์ รีฟ นักแสดงผู้โด่งดังจากบท “Superman” ที่น่าประทับใจมาก ในปี ค.ศ. 1995 เขาประสบอุบัติเหตุตกจากหลังม้าระหว่างการแข่งขัน จนกระดูกคอหัก และกลายเป็นอัมพาต ต้องใช้ชีวิตอยู่บนรถเข็นและต้องพึ่งพาผู้อื่นแทบทุกอย่าง ชีวิตของชายผู้เคยรับบทเป็น “Superman” ซึ่งบินได้ กลับกลายเป็นคนที่แม้แต่จะลุก ขึ้นยืนด้วยตัวเองก็ทำไม่ได้ แต่ในช่วงเวลาที่มีดมนที่สุดของชีวิต มีคนหนึ่งที่อยู่เคียงข้าง เขาเสมอ นั่นคือ ดานา รีฟ ภรรยาของเขา

คริสโตเฟอร์เคยผ่านช่วงเวลาที่สิ้นหวังอย่างมาก และครั้งหนึ่งเขาบอกดานาว่า เขาไม่แน่ใจว่าจะสามารถมีชีวิตต่อไปได้หรือไม่ ดานาตอบเขาด้วยถ้อยคำที่เรียบง่าย แต่ลึกซึ้ง มากกว่า **“You are still you. And I love you.”** “คุณยังคงเป็นคุณ และฉันยังรักคุณ” ความรักของดานาไม่ได้รักคริสโตเฟอร์เพราะเขาเป็น Superman ไม่ได้รัก

เพราะเขามีชื่อเสียง ไม่ได้รักเพราะเขาแข็งแรงหรือประสบความสำเร็จ แต่เธอรัก “ตัวเขาอย่างที่เขาเป็น” แม้ร่างกายของเขาจะเปลี่ยนไป แม้ชีวิตของเขาจะไม่เหมือนเดิม แม้เขาจะต้องพึ่งพาเธอมากขึ้น เธอก็ยังอยู่ตรงนั้น

วันนี้พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ท่านจะต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านสุดจิตใจ สุดวิญญาณ และสุดสติปัญญา... และจงรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง” เรามักคิดว่า การรักพระเจ้าคือการสวดภาวนา การมาวัด การทำบุญ หรือการปฏิบัติศาสนกิจ สิ่งเหล่านี้สำคัญ แต่พระเยซูเจ้าทรงทำให้เห็นว่า ความรักพระเจ้าต้องปรากฏออกมา เป็นความรักต่อมนุษย์ที่อยู่ตรงหน้าเรา โดยเฉพาะคนที่กำลังอ่อนแอ คนเจ็บป่วย คนชรา คนที่ล้มเหลว คนที่ชีวิตไม่ประสบความสำเร็จ หรือแม้แต่คนที่กลายเป็น “ภาระ” สำหรับเรา คำถามสำคัญจึงไม่ใช่ “ฉันรักเขาเมื่อเขาดีพร้อมหรือไม่?” แต่คือ “เมื่อเขาไม่เหมือนเดิมแล้ว ฉันยังรักเขาอยู่ไหม?” ความรักแท้ไม่ได้พูดเพียงว่า “ฉันรักเธอในวันที่ทุกอย่างดี” แต่ความรักแท้พูดว่า “แม้ชีวิตของเธอจะเปลี่ยนไป ฉันก็จะไม่ทอดทิ้งเธอ” และนี่เองคือความรักที่พระเจ้ามีต่อเรา เมื่อเราล้ม พระองค์ไม่ทอดทิ้ง เมื่อเราทำผิด พระองค์ยังรอคอย เมื่อเราอ่อนแอ พระองค์ยังอยู่ใกล้ เมื่อเรารู้สึกว่าเราไม่มีคุณค่า พระองค์ยังตรัสว่า “เจ้าคือลูกที่เรารัก”

บางทีวันนี้ พระเจ้าไม่ได้เรียกร้องให้เราทำสิ่งยิ่งใหญ่ พระองค์เพียงถามเราว่า “มีใครสักคนใหม่ที่กำลังต้องการความรักของเธอ?” อาจเป็นพ่อแม่ของเรา คู่ชีวิตของเรา ลูกของเรา ผู้สูงอายุในครอบครัว คนป่วย คนที่กำลังท้อแท้ หรือแม้แต่คนที่เราเคยคิดว่า “รักไม่ลง” ขอให้เราจำไว้ว่า รักพระเจ้า คือรักคนที่พระองค์ทรงวางไว้ข้างเรา และความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ไม่ใช่การพูดว่า “ฉันรักเธอ” ในวันที่ทุกอย่างสวยงาม แต่คือการพูดว่า “ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ฉันจะยังอยู่ตรงนี้กับเธอ” นี่คือการรักแบบที่พระเยซูเจ้าทรงสอน และนี่คือความรักแบบที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเขนตจ่อหัน ลาดพร้าว